

Писмото следваше все в същия дух на молби и заплахи; дорде Григорий Девети ясно подчерта, че желае Асен да се отдели от дружбата си с Ватаци и да се въздържа да напада латинската империя. Освен това, той напомняше колко желателно ще му бъде: да бъде възврънатата унията и да бъде пропусната през България войската, която Бодуен събираше на запад.

Папата искаше. Ала какво даваше в замяна на това, което Асен би му обещал? Нима Асен би се отметнал от съюза си с Ватаци, само за да угоди на Рим?

Опитният държавник никога не даваше, никога не обещаваеше, преди да му бъде обещано, преди да му бъде дадено нещо в замяна.

— Да беше при нас Василий в Търнов... — въздъхна с горещ копнеж Асен. — Той би ме научил... Единствено неговият съвет сега ми е нужен...

И той внезапно реши.

Светият старец не можеше да дойде по това време в Търнов, нито изобщо беше редно да се върне от изгнанието си в града, който бе напуснал завинаги.

Тогава царят щеше да го подири. И той веднага реши да изпрати деспот Слав в Бачковския манастир, дето Василий бе отишъл на поклон по Рождество, за да уреди една среща между него и бившия примас в крепостта Лардея при Карнобат, в планината. Вечно угодливият му братовчед, който бе дошъл в Търнов за именния ден на царя, щеше с голяма радост да му послужи. Ала как ще измами бдителността на хората? Да не породи мълва и догатки, да не създаде недоверие у Ватаци?

Все пак, преди да влезе във връзка с папата, той не можеше да не вземе мнението на тоя, който бе напуснал родината си, за да бъде верен на Римската църква. Затова реши да съобщи, че отива на зимен лов в планината.

Папският пратеник щеше да остане да гостува в един от близките манастири и да чака за отговор. А отец Сава щеше да бъде поверен на